

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

('Από τὰ ξένα σατυρικά φύλλα)

—'Η κ. Μπλός πηγαίνει νὰ δῆ τὸ ραββίνο καὶ τοῦ ἀναγγέλει ὅτι θέλει νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸ σύζυγό της.
—Μὰ, τῆς λέει ὁ ραββίνος, τί σοῦ ἤρθε; ὁ σύζυγός σου εἶν' ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος! Τί ἔχεις νὰ τοῦ κατηγορήσης;
—'Ἐχω ἀμφιβολίες, κύριε ραββίνο... Εἶμαι σχεδὸν βεβαία ὅτι τὸ παιδί μου, δὲν εἶνε... δικό του...

—'Ὁ δάσκαλος κ' ὁ ψάλτης τοῦ χωριοῦ συζητοῦν κατὰ τὴν ἐξοδὸ τους ἀπὸ τῆ Συναγωγή. Κ' οἱ δύο μιλοῦνε γιὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποῦ θάθελαν νὰ ἐξασκοῦν.
—'Ἐγώ, λέει ὁ δάσκαλος, θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν νομάρχης.
—Κ' ἐγώ, λέει ὁ ψάλτης, θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν αὐτοκράτωρ.
—Ἐίσαι τρελλός, φίλε μου. Γιὰ ποῖο λόγο θάθελες νάσουν αὐτοκράτωρ.
—Γιατὶ ἂν ἦμουν αὐτοκράτωρ, θὰ κέρδιζα περισσότερα ἀπ' ὅσα κερδίζει ὁ αὐτοκράτωρ.
—Πῶς λοιπόν;
—Θὰ κέρδιζα ἐν πρώτοις ὅσα κερδίζει ὁ αὐτοκράτωρ κ' ἔπειτα θάπαιρνα καὶ τὸ μισθὸ μου ὡς ψάλτης!.

—'Ὁ Χίρς πηγαίνει, νὰ δῆ τὸ γιατρό, στὸν ὁποῖο λέει ὅτι περνάει πολὺ βασανισμένους νύχτες.
—Μόλις ἀποκοιμημαί, τοῦ ἐξηγεῖ, τρομεροὶ ἐπιπτώσεις ἀρχίζουν νὰ με βασανίζουν. Ὀνειρεύομαι ὅτι πέφτω στὴ θάλασσα κ' ὅτι κινδυνεύω νὰ πνιγῶ... Τότε ὁ ἰδρώτας, πλημμυρίζει τὸ μέτωπό μου, μὲ ἔρχεται πυρετός καὶ μὲ πνίει δύσπνοια. Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ τ' ἀποφύγω δὴ αὐτά;
—Νὰ μάθης νὰ...κολυμπᾷς! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γιατρός!

—'Ὁ Χίρς ἔχει δώση ἕνα ραντεβού στὸν Κάν, γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ διάφορες ὑποθέσεις του, μὰ ὁ τελευταῖος τὸν περιμένει τοῦ κακού.

—'Ὁ Χίρς δὲν φαίνεται πούθενά.

—Τέλος ὁ Κάν, ἀπαυδισμένος νὰ περιμένη, ἀποφασίζει νὰ πάη στὸ σπίτι τοῦ φίλου του. Ποιὸς ἔξερει, ἴσως νὰ εἶνε ἄρρωστος.

Μπαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Χίρς, τὸν βλέπει μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ νὰ κутτάζει μέσα ἀπὸ μιὰ χαρμαδά. —Τί κάνεις ἐκεῖ, φίλε μου; τὸν ρωτᾷ ὁ Κάν ξαφνιασμένος.

—'Ὁ Χίρς βάζει τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα του καὶ τοῦ ἀπαντᾷ:

—Σούτ! Μὴ φωνάζεις. Κутτάζω τὴ γυναίκα μου στὸ λουτρό.

—'Ὁ Κάν, ἀκόμα πιὸ ξαφνιασμένος, ξαναλέει:

—Τρελλάθηκες; Εἰσαστε εἴκοσι χρόνια παντρεμένοι καὶ ποτέ σου δὲν τὴν εἶδες γυμνὴ;

—Ναί... Ναί... Τὴ βλέπω συχνὰ γυμνὴ, μὰ δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου νὰ... λουζέται!.

—'Η Ρεβέκα εἶν' ἐτοιμοθάνατη καὶ λέει στὸν ἄνδρα της:

—'Ἰσαάκ, ἀκούσε τὴν τελευταία μου θέληση... Μὴ με θάψης ἐδῶ στὴν 'Ἐλβετία... Κάνει πολὺ κρόο... Πήγαίνε με στὸ Παρίσι καὶ θάψε με στὸ κοιμητήρι τῆς Μονμάρτης. 'Ἐκεῖ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κρῶνω λιγώτερο...

—Ρεβέκα, ἀγάπη μου, δὲν χάθηκε ἀκόμα κάθε ἐλπίδα...

—'Ὀρκίσου μου πῶς θὰ με πᾶς στὸ Παρίσι...

—'Ξέρεις... Στοιχίζει ἀκριβὰ μιὰ τέτοια μεταφορά... Ξέρω τις ταρῖφες...

Ἰστορίες τῆς γυναίκας του, δὲν θέλει νὰ συνηθίσῃ στὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρή καὶ στίς ἰδιοτροπίες τῆς πεθερᾶς του κ' ἀντὶ νὰ ἔχει ἕνα «τύραννο» νὰ ἔχει διπλῶ. —'Ἐνας μονὰχα «τύραννος» (ἡ γυναίκα του), τὸν φτάνει! 'Ἐπειτα, σ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα τοῦ γαμπροῦ προστίθεται κ' ἕνα ἄλλο ἐπίσης: ὁ σύζυγος βλέπει μὲ ζήλεια τὴν ὑπακοή καὶ τὸ σεβασμὸ ποῦ δείχνει ἡ γυναίκα του στὴ μητέρα της, δηλαδὴ στὴν πεθερᾶ του, τὴν ὁποία θεωρεῖ ὡς «παρείακτη» στὸ νοικοκυριό τους. Κ' αὐτὰ τῶρα τὰ αἰσθηματα παίζουν μιὰ δξυταὶ μορφή ἀπὸ τὸ σφάλμα ποῦ κάνουν ὅλες σχεδὸν ἡ πεθερᾶς νὰ γίνονται ὅσο μπορούν περισσότερο ἀνταπαιθητικὸς στὸ γαμπρὸ τους!.

Πᾶς ὡς φαίνεται τῶρα αὐτὴ ἡ ἐξηγησις τοῦ Φραῦδ; Πρέπει νὰ παραδεχθῶμε, ὅτι σὲ πολλὰ σημεῖα εἶνε λογικὴ. ΛΑΡΣ ΤΕΛΓΚΕΝ

—'Ἰσαάκ!... Πεθαίνω... 'Ὀρκίσου μου!...
—'Ἀκού!... Δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτα...θὰ σὲ θάψω ἐδῶ στὴν 'Ἐλβετία, κ' ἔπειτα, ἂν κρῶνῃς στὸν τάφο σου, θὰ σὲ μεταφέρω στὸ Παρίσι.

'Εβραϊκὴ συμφιλίωσις

—'Ὁ Λεβὶ συναντᾷ στὸ δρόμο τὸν Μπλούμανταλ:
—... 'Ἐ, λοιπόν, φίλε μου, ρωτᾷ ὁ Λεβὶ, πῶς τὰ πᾶς με τὸ Δαυὶδ Μπλός;
—Μὰ πῶς θέλεις νὰ τὰ πηγαίνω μαζὺ του; ἀπαντᾷ ὁ Μπλούμανταλ. Πολὺ, πολὺ καλῶς...
—Μὰ τὴν περασμένη βδομάδα ἔλεγες πῶς εἶνε ὁ μεγαλύτερος τσαρλατάνος τοῦ κόσμου, ἕνας κλέφτης, ἕνας ψεύτης...
—Μὰ, φίλε μου, ἀπὸ τότε συννενοηθήκαμε...
—Καὶ πῶς;
—Παντρεύτηκε τὴν κόρη μου!

—'Ὁ Ροζενμπάουμ συναντᾷ μιὰ μέρα τὸ φίλο του 'Ισραήλ στὸ δρόμο καὶ βλέπει πῶς ἔχει πένθος στὸ μανίκι του.
—Τί σοῦ συμβαίνει, φίλε μου; τὸν ρωτᾷ.
—'Η πεθερᾶ μου πέθανε χθές, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ 'Ισραήλ. Θὰ σοῦ χρωσταῖται μάλιστα ἐυγνωμοσύνη, ἂν ἐρχῶσιν στὴν κηδεῖα της.
—'Ἀδύνατον! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ροζενμπάουμ. Δὲν μπορῶ νὰ παρασταθῶ σὲ μιὰ τέτοια χαρμόσυνη τελετῇ. 'Ἐχω πένθος!

Μιὰ δεσποινὶς μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ μεγαλεμπόρου Γκρόκ καὶ τοῦ προσφέρει λαχεία ὅπερ τοῦ τυφλοκομίου.
—'Ὁ Μπλός κутτάζει τὸν κατάλογο τῶν κερδῶν καὶ λέει:
—Χμ! 'Ὁ πρώτος ἀριθμὸς, καθὼς βλέπω, κερδίζει ἐν' αὐτοκίνητο. Δὲν εἶν' ἀσχημ... θὰ μποροῦσε νὰ δοκιμᾷσῃ κανεὶς τὴν τύχη του...

—Θὰ μοῦ τὸ δανείζης καμμιά φορά, γιὰ νὰ κάνω καμμιά ἐκδρομὸύλα; ρωτᾷ τὸν Μπλός ὁ φίλος τοῦ Χίρς, ὁ ὁποῖος τυχαῶς βρισκόταν μέσα στὸ γραφεῖο.

Μανιασμένος ὁ Μπλός ἐπιστοφεί τὰ λαχεία στὴ δεσποινίδα καὶ τῆς λέει:

—Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω...
—Μὰ, Θεὲ μου, γιατί; ρωτᾷ ὁ Χίρς ξαφνιασμένος.
—Γιατὶ; Γιατὶ, πρὶν ἀκόμα πάρω τὸ αὐτοκίνητο, ὅλος ὁ κόσμος ἀρχισε νὰ μοῦ τὸ ζητᾷ νὰ τοῦ τὸ δανείσω.

—'Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κάν λαβαίνουν μιὰ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία ὁ γιός τους Μαῦσθε τοῦς ἀναγγέλλει τοὺς γάμους του.
—'Η κ. Κάν, εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός, σπεύδει ἀμέσως νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

—'Ἀγαπημένο μου παιδί Μαῦσθ, ἡ δικὴ μας ἐπιθυμία ἦταν νὰ σὲ δώσω παντρεμένο, γιὰτὸ μόνον τὸ γάμο γνωρίζει κανεὶς τίς χαρὲς τῆς ζωῆς κτλ. κτλ.

'Η μητέρα σου ποῦ σὲ λατρεῖ.

Υ.Γ.—'Ἀγαπητὸ μου παιδί, ἡ μητέρα σου, πῆγε νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημα κ' ἐπιφορτοῦμαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σοῦ γράψω κ' ἐγὼ δύο λόγια. 'Ὁ γάμος εἶναι ἡ μεγαλύτερη τρέλλα ποῦ μπορεῖ νὰ κερῆ κανεὶς στὴ ζωὴ του.

'Ὁ πατέρας σου ποῦ σ' ἀγαπᾷ.

—'Η 'Ἀλίκη Σαλομόν λέει στὸ μνηστῆρα της:
—'Ὅταν θὰ παντρευτοῦμε πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ παιγνίδι.

—'Ὁραία.
—'Ἐπειτα πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ κἀνισμα.
—'Ὁραία.
—'Ἐπειτα, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ ποτό.
—'Ὁραία.
—Αὐτὰ νομίζω ὅτι πρέπει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ ἐγκαταλείψῃς.
—Συγγνώμη, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.
—Τί;
—Τὴν ἰδέα νὰ σὲ παντρευτῶ!